

הדרור בעל לשון חתוכה.

בבית קטן, בעיירה יפנית זעירה חי איש זקן ואישתו זקנה אף היא.

בוקר אחד, כאשר האישה הזיזה את המחיצות שיוצרות צדדים בבתי יפן כפריים, ראתה על הסף ציפור דרור קטנה. היא לקחה את הדרור ביד והאכילה אותו ואחר כך החזיקה אותו כלפי שמש, כדי לייבש את כנפיו הלחות.

אחרי זה היא שחררה את הדרור כדי שיוכל לעוף לביתו, אך הוא נשאר בביתם כדי לגמול

בשירתו על טוב לבה.

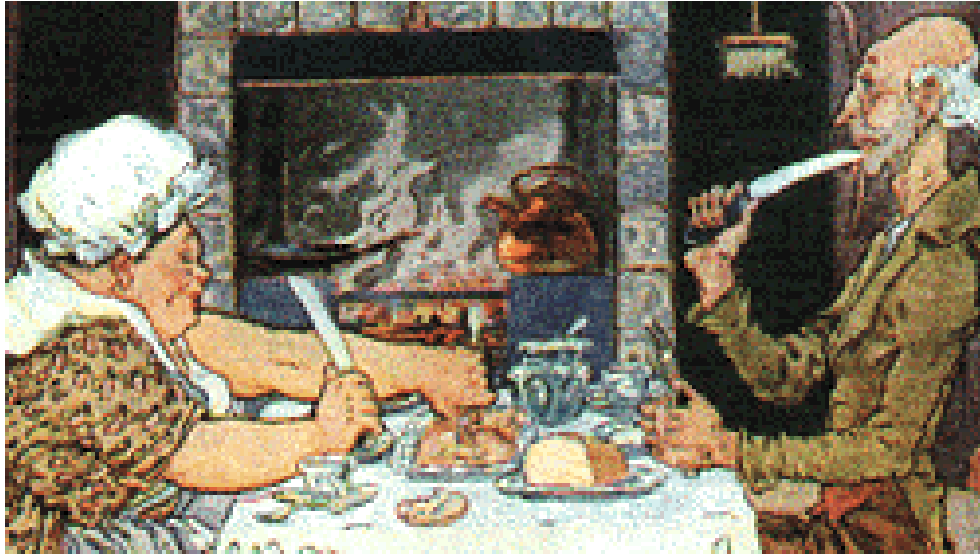
כל בוקר, כאשר הצבע הוורוד שעל פסגות ההרים הצביע על השמש המתקרבת, הדרור עמד על גג בית הזקנים ושר שירים עליזים. הזקנים הודו לדרור על כך, כי רצו תמיד לקום מוקדם לעבודתם.

אך בקרבה גרה אישה מרושעת, שלא אהבה להתעורר מוקדם. בסוף היא התרגזה עד כדי כך שתפסה את הדרור וחתכה לו את לשונו. הדרור המסכן עף חזרה לביתו, כי לא יכול היה כבר לשיר לזוג הזקן.

כשנודע לאישה הזקנה מה קרה היא התעצבה מאוד ואמרה לבעלה "בוא ונחפש את הדרור הקטן שלנו."

הם יצאו לדרך ושאלו כל ציפור שראו בצד השביל "האם ידוע לך איפה גר הדרור בעל לשון חתוכה?" הם הלכו כך עד שהגיעו לגשר. הם לא ידעו לאן לפנות ותחילה לא ראו מי יכול לראות להם את הדרך. בסוף מצאו עטלף, שנם את שנתו היומית, תלוי על עץ עם ראשו למטה.

שהם אכלו, הדרור שעשע אותם ורקד עבורם
מה שנקרא "רקוד הדרורים".
כשהשמש התחילה לשקוע הזקן ואישתו יצאו

לדרך הביתה. אך קודם הדרור הביא להם
שני סלים. "תקבלו אחד מהם" אמר "איזה
תרצו לקחת?"
סל אחד היה גדול ונראה מלא מאוד, השני
היה קטן וקל. הזקנים החליטו לא לקחת את
הסל הגדול, כי חשדו שכל רכושו של הדרור
יכול להיות בתוכו. לכן אמרו "הדרך לביתנו
ארוכה מאוד, לכן נעדיף לקחת את הסל
הקטן."

"הו, עטלף יקירנו, האם אתה יודע לאן פנה
הדרור בעל לשון חתוכה?"
"כן, מעבר לגשר ובמעלה הר" ענה העטלף,
כשהוא ממצמץ בעיניו רדומות, ומיד נרדם
שוב.

הם עברו את הגשר ועלו להר ושוב הגיעו
לפרשת דרכים, ולא ידעו
לאיזה כוון ללכת. עכבר שדה
קטן הציץ בין עלי העשבים
והם שאלו אותו "האם ידוע לך
לאן עף הדרור בעל לשון
חתוכה?"

"כן, במורד ההר ודרך
החורשה" אמר העכבר הקטן.
הם ירדו מההר ועברו את
החורשה ובסוף הגיעו לביתו
של ידידם הקטן. כשזה ראה אותם, שמח
מאוד, ויחד עם אישתו ועם ילדיו קדו קידה
בראשיהם כדי לכבד את הזוג הזקן.
ואז הדרור הזמין אותם לביתו והאישה מיהרה
והביאה להם תבשיל אורז, דגים וחסה. ובזמן

הדרור לא שמח במיוחד כשראה אותה, אך נהג בה באדיבות וקיבל אותה יפה. הכינו לה ארוחה טובה וכאשר היא פנתה ללכת הביתה הדרור העמיד לפניה שוב שני סלים. מובן שהאישה לקחה את הסל הגדול וכבד כי הניחה שימצאו בו יותר אוצרות מאשר בסל הקטן. הסל היה כבד מאוד ובדרך החורשה היא נפלה לא פעם על שורשי העצים. היא טיפסה על ההר והגיעה לפסגה כמעט ללא נשימה. לגשר היא הגיעה כבר בחושך ופחדה מאוד שהאוצר שלה ייפול למים, כך שלקח לה זמן רב לעבור אותו. בסוף היא הגיעה לביתה עייפה מאוד, וסגרה היטב את מחיצות ביתה כדי שאיש לא יראה את האוצרות שבסל. אוצרות ממש! המון יצורים מפחידים פרצו מהסל, התנפלו עליה, סרטו ונשכו, עקצו ודחפו אותה. היא זחלה ובקושי רב הזיזה את מחיצת חוץ של ביתה כדי לברוח, אך היצורים תפסו אותה ועפו משם יחד איתה. מאז איש לא ראה אותה ולא שמע על גורלה של המרושעת.

הם לקחו אותו ועברו דרך היער, ההר והגשר, מרוצים ושמחים. בסוף הגיעו הביתה ושם פתחו את הסל שקיבלו מהדרור. בסל מצאו גילי משי ובדי זהב, אוצרות מספיקים כדי לעשותם עשירים. לכן הם היו עוד יותר אסירי תודה לדרור.

השכנה המרושעת שחתכה את לשון הדרור ראתה איך פתחו את הסל והוציאו את האוצרות ורצתה אף היא לקבל כאלה לעצמה. לכן למחרת בבוקר הלכה לאישה הזקנה ואמרה "אני

מצטערת מאוד שחתכתי את לשונו של הדרור. אנא, הראי לי את הדרך לביתו, כדי שאוכל לאמור לו זאת ולבקש סליחה." הזקנה הסבירה לה איך ללכת והמרושעת יצאה לדרך. היא עברה את הגשר וההר והחורשה והגיעה לביתו של הדרור.